

det 1,6. Jamen man har jo et gennemsnit med henblik på, at noget kan svinge omkring gennemsnittet, og nu har jeg lige siddet og regnet ud, hvad den offentlige strukturelle budgetsaldo egentlig er i de år, hvor regeringen har haft svaret fra 2001 og frem til 2005, som er et skøn, og der ligger gennemsnittet faktisk på 1,88. Det kan ikke være tættere på gennemsnittet 1,9, så der er vist fuldstændig orden i sagerne, må jeg sige til hr. Morten Helveg Petersen.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Lad mig sige til hr. Barfoed først om, hvorvidt pengene fosser ud eller ind, at nu opjusterer man til 12 mia. kr., men det kunne jo i princippet have været et endnu større overskud. Derfor er det klart, at vi kan diskutere, hvad der fosser ud, og hvad der fosser ind. Men hvis overskuddet burde have været større, så fosser det vel relativt set stadig væk ud. Jeg er med på, at denne diskussion bliver vel semantisk, men hvis man ser på det i forhold til niveauet, så må det da fortsat være rigtigt.

Så til hr. Bent Bøgsted, der spørger, hvor vi finder pengene. Det mener jeg sådan set at vi har beskrevet i vores forslag. En af pointerne er eksempelvis den rabat på ejendomsværdiskatten, man opnår, når man fylder 65 år, den vil vi gerne kigge på. Der er andre forslag, andre eksempler på aldersbetingede ydelser, som vi mener passende kunne finansiere den form for stigning i tillægget.

Så man kan sige, at det politiske princip er, at blot fordi man fylder 65 år, er man ikke nødvendigvis ressourcsvg. Jeg synes da personlig, at det ville være helt fair, at min far, når han fylder 65, selv var med til at betale gildet. Han er ressourcestærk. Det er det, der er den principielle pointe i det her. Men det skal jeg nok diskutere med ham ved anden lejlighed.

Endelig til hr. Jens Kirk om det med at plukke håret af en skaldet. Det, der er pointen i vores forslag, er, at det jo giver et øget arbejdsudbud på omkring 50.000 mennesker, og det er med til at sætte hjulene i gang. Det er i øvrigt med til at sikre, at vi overhovedet kan indfri forudsætninger om råderum og den slags ting, så ideen med forslaget er faktisk ikke at plukke håret af en skaldet, men faktisk at sikre, at der kommer en endnu mere prægtig og prangende hårpragt på den økonomiske politik, hvis man kan sige det på den led.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Der er et skærende misforhold mellem det liv, almindelige mennesker i Danmark oplever, og så den virkelighed, regeringspartierne og Dansk Folkepartis folketingsmedlemmer oplever herinde. Herinde hører vi om, at arbejdsløsheden kun er et midlertidigt problem, og lige om lidt bliver det bedre. Det har de nu sagt i et stykke tid, men udenfor oplever man en desperat kamp for at få job, bl.a. som det var omtalt i Politiken den 2. december.

I den kamp tilbyder folk at arbejde gratis eller til underbetaling i månedsvis, og der tilbydes i tusindvis af kroner i dusør for at få et job, ligesom antallet af uopfordrede ansøgninger eksploderer, kan vi høre fra virksomhederne.

Alligevel bliver regeringen ved med at øge forskellen på arbejdsløshedsdagpenge og løn samt at gennemføre forringelser af kontanthjælp for børnefamilier og folk, der ikke har opholdt sig i Danmark mere end 7 år inden for de seneste 8.

Rådighedsreglerne for de arbejdsløse strammes, og vi ser hver dag eksempler på misbrug af tvangsaktiverede arbejdsløse. Regeringens hensigt er sådan set klar. De arbejdsløse skal stå til rådighed for et hvilket som helst arbejde, uanset de betingelser de bydes. Til gengæld har arbejdsgivere og regering ikke nogen som helst forpligtelse til at stille et arbejde til rådighed for de arbejdsløse.

KI. 22.10

Man kunne sådan set mistænke både regeringen og arbejdsgiverne for at have det godt nok med, at der er en arbejdskraftreserve, der kan presse niveauet for både løn og arbejdsforhold nedad. I hvert fald gør regeringen intet for at begrænse arbejdsløsheden, Beskæftigelsesministeriet kunne man omdøbe til konjunkturovervågningsministeriet, hvor man med stor interesse spejder efter ethvert nok så lille tegn på, at opsvinget er i det fjerne, men uden at løfte en finger for at få konjunkturerne til at flade ud.

Mangelen på arbejde rammer selvfølgelig den enkelte arbejdsløse, men det udgør også et problem for dem, der er i arbejde i dag; det skaber stor utryghed for alle, og det er med til at presse løn- og arbejdsvilkår.

Desuden er arbejdsløshed selvfølgelig et gigantisk spild for samfundet. Det fald i beskæftigelsen, der er sket inden for det sidste år, koster